

”אָז יִשְׁייר”

רבי אליעזר הגדול
אומר: כל העוסק
בפרק שירה בכל יום,
מעיד אני עליו שהוא
בן העולם הבא, ונצול
מפגע רע ומיצר הרע,
ומדין קשה ומשטן
ומכל מני משחית
ומזיקין.

שְׁנוּה לְטָאָדָם לְחַיִּוּת
חַיִּים שְׂלֵלִים בְּשִׁבּוֹל
לְאַחַת יָמֵהָ כִּי הַטּוֹב
שֶׁל הַלְּאָחָה לְחַבֵּר
לְנִצְחִיוּת הַבוֹהָל.
לְחַבֵּר כּוֹכְבֵי טוֹר

אם האדם חס
ושלום גמץא
באיזו צרה שלא
תבוא, אז הסגלה
הטובה ביותר היא
לחזק ללבו מאד
בבטחון בה'
אלקינו ואז ישראל
נושע בה', ולא
להתפלל כלום על
צרותיו בעת ההיא.
מתוך 'אוצרות התורה'

”פורת יוסף” - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל

רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר: 16:53

יציאת השבת: 17:48

לה"י

”מחודדין בפיר”

שיהיו דברי תורה

”וַיִּקְחוּ מִשֵּׁיהָ אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִבְדוֹ”

הם היו עניים ושבורים ופירתו ברית ביניהם,
נשבעו לגמול חסד זה עם זה. זו המצוה
שבזכותה נגאל...
אנו רוצים להגאל. די לדם הנשפך ולסכל.
צריך לכרות ברית, לגמול חסד זה עם זה. לא
לשאול 'מה הוא עושה בשבילי' אלא להש'ב
מה אני יכול לעשות בשבילו.

הגר"נ יגן זצ"ל

פעם אחת פגש אדם אחד את אליהו
הנביא ושאלו: במה הדור של המצרים יותר
חשוב מהדור שלנו, איזו מצוה היתה להם
והרי לא קבלו תורה. היום יש תורה. אנו
יותר טובים מהם ומדוע זכו הם לגאולה ואנו
עדין לא זכינו?

ענה לו אליהו הנביא: מצוה אחת היתה
ליהודים במצרים והיא היתה חשובה לפני
הקב"ה יותר ממאה מצוות שלנו והיא:

”וַיִּזְוְנוּ מִדָּה”

האדם צריך לראות עצמו במבט של אמת שהוא כמו ”מראה”. אם יעמוד מול המראה גאון
וקדוש שצורתו זורחת ומאירה כשמש, גם במראה תראה צורתו כך.

אך האם שייך שתתגאה המראה לומר ראו: כמה גדולה וחשובה אני שיש בי צורה כל כך
קדושה ונאצלת? הרי לשוטה תחשב אם תתגאה בכך, שהרי היא מצד עצמותה ומציאותה
אין בה כלום, והיא רק כבית קבול לקבל צורות העומדות נגדה, וגם אחר שנקלטו בה
הצורות ההן, לא ספגה וקלטת אותן להיות חלק ממנה.

כן הוא ענין הענוה במציאות האדם ממש. ההבנה האמיתית בענין הענוה אינה רק שהאדם
הוא כמו עני שהרעיף עליו עשיר אחד מעושרו מתנות חנם, שאף על פי שבאמת גם במקרה
כזה אין לו במה להתגאות, שהרי אין לו כלום מעצמו והכל מתנות חנם, אבל למעשה הרי
כעת עשיר הוא ולבצע רכוש יחשב. אבל צורה יפה העומדת מול המראה, אינה גורמת
למראה אפילו לקלט את הצורה, שהרי כל מה שנגאה במראה הוא צורת העומד מולה
ואינה צורת המראה כלל. כך היא ממש מציאות האדם: כל עצמו ומציאותו, מעלותיו וחסדו
הם רק מראה שמשתקפים ממנה חסדי ה', גבורותיו וחסדו יתברך, ובמה יתגאה בשעה
שהוא עצמו 'אין לו מעצמו כלום' והוא רק מראה לחסדי השי"ת ורוב טובו.

הגר"ש פינקוס זצ"ל

חפץ לך רופא חכם. לא זה הידוע לרפא,
אלא זה שיזהירך שלא לחלות.

ר' סלימן הגדול זצ"ל

”כִּי אֲנִי ה' רִפְאֶךָ”

אילו היה הבורא דורש מהאדם שיודה לו ויעבד אותו כפי הטובות שקבל, אז היו כל מעשי
האדם כאין ואפס, אף לעמת הטובה הקטנה ביותר שהטיב עמו הבורא.
משל לאדם שעניו התעוורו, רח"ל, ובא רופא גדול ורפא אותו בחנם. הלא עיור זה אוהב את
הרופא אהבה עזה ונאמנה, ולא קשה לו למלא את כל אשר הרופא מבקש ממנו ומצוה לו.
ורופא זה הרי לא ברך את עניו, אלא רפא אותו בלבד, ואם כן על אחת כמה וכמה
פעמים לאין שיעור, על האדם להיות אסיר תודה להקב"ה שברך בו את כל אבריו,
וזן ומפרנס אותו, ומשגיח עליו, ונתן לו נשמה למען יוכל להגיע לידי נצחיות.
השל"ה הקדוש זצ"ל

מאפים מחמשת מיני דגן

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליו"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

חמשת מיני דגן: חיטה, שעורה,

כוסמין (ולא 'כוסמת' של זמנים), שיפון ושיבולת שועל, מחמת חשיבותם קבעו להם ברכה מיוחדת, בתחילה 'בורא מיני מזונות' ולבסוף 'על המחיה'. ולפיכך:

א. מאפה מחמשת מיני דגן שאין רגילים לקבוע סעודה עליו, דהיינו בצק ממולא באגוזים, שקדים, דבש וכו' (ולא מדבר שעשוי לסעוד כגון בניה) או בצק שנילוש בשמן, סוכר, ביצים וכו' או שהוא יבש ונכסס, מברכים עליו בתחילה 'מזונות' ולאחריו 'על המחיה'.

ב. אבל אם אוכל ממנו שיעור קביעות סעודה, למנהג הספרדים נפח של ארבע ביצים (מעל 200 סמ"ק) ולאשכנזים והתימנים נפח של שש ביצים (מעל 300 סמ"ק) דינו כלחם גמור שצריך ליטול ידיו ולברך עליו 'המוציא' ולאחריו ברכת המזון.

ג. אם מתחילה היה בדעתו לאכול מעט ובירך 'מזונות' ואח"כ נמלך ואכל שיעור קביעות סעודה, מברך לבסוף ברכת המזון. ואם במה שרוצה לאכול עוד יש שיעור קביעות סעודה, ללא מה שאכל כבר, צריך ליטול ידיו בברכה וכן לברך ברכת 'המוציא' על מה שהוא רוצה לאכול.

ד. המצות הרגילות בזמנינו שהן יבשות וקשות, מנהג האשכנזים לברך עליהן 'המוציא' כיוון שנאכלים בקביעות סעודה ומנהג הספרדים לברך עליהן בכל ימות השנה (למעט פסח) 'מזונות' כיוון שנכססות.

ה. חלות מתוקות מעט (חצי מתוק) ברכתן 'המוציא' כיוון שאין המתקוות נרגשת בהן. וחלות מתוקות ממש, למנהג האשכנזים ברכתן 'המוציא' כיוון שרובן קמח ומים ולמנהג הספרדים ברכתן 'מזונות'.

יהודי לא בא לעולם רק כדי לאכול ולשתות.
יהודי בא לעולם כדי שיהיה לו קשר
עם הבורא ויתברך.
ומתוך האור

אדם קבל את חייו לזמן קצר, ובמקום להעבירם בנעם ובשלווה, ברעות ובחביבה עם סובביו ושכניו, הוא צובר לעצמו תוך שנים ספורות אויבים בלי גבול: עם ההוא הוא לא מדבר, ואת ההוא אינו רוצה לראות, ושם אינו קונה כי הוא קרוב של פלוני, ולשם אינו תורם כי קשורים הם לאלמוני...

וכי בשביל זה קבלנו עולם כל כך יפה?!
וכי בשביל כך קבלנו תורה כל כך מלפדת ומאחדת בתכנה?

פרדס רימונים

מה טוב אם עיני כל אחד מבני ישראל היו כעיני משה והיו מביטים ורואים את כל השתלשלותם בעולם, כמה פעמים היו בגלגול ומה עשו אז בהיותם כאן בעולם ואת מה באו כעת לתקן ואז לא מתרעמים כלל על הנהגותיו של הבורא וכל העובר עליהם היו מקבלים בשמחה ובאהבה ובזה היתה מתישבת השאלה המפרסמת והידועה מדוע יש רשע וטוב לו וצדיק ורע לו.

אמנם רצון הבורא הוא שלא יראו דבר זה כדי שלא לשלל את הבחירה, אבל צריך האדם להאמין באמונה שלמה שכל מה שעושה הבורא לטובתו ולתועלתו.

מתוך 'אצרות התורה'

אמונתנו היא שהאדם רק עושה את ההשתדלות, ואת הפרנסה הקב"ה נותן. על אף שאם לא יצא אדם לצבודה לא תהיה לו פרנסה, אף על פי כן, עליו לדעת כי הפרנסה מגיעה מהקב"ה. עד כדי כך שאף הפסוק "ה' ילחם לכם ואתם תחישון" מפרש המהר"ם פאדווה צ"ל בדרך רמז: ה' נותן לכם את הלחם ואף על פי כן אתם לכו לחרש.

ומתוך האור

אדם החי את חייו מבלי אמונה חזקה בבורא יתברך שמו - חייו אינם חיים. כל עלה נדף מפחידו, כל נסיון קל עוברו, וכל כשולן קטן מיאשו. דוקא ברגעים הקשים בחייו בהם זקוק הוא למישהו לצדו - מגלה הוא לפתע כי נותר הוא לבדו, מבלי שום תומך ומסייע. לעצמת זאת, אדם שחי את הקב"ה רגע רגע, וחש תמיד איך "ה' צלך על יד ימינך" - אין לך מאשר ממנו. אפלו ברגעים מפחידים ומאיימים אינו מתירא כלל, כמאמר נעים זמירות ישראל: "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי". גם בשעת נסיון זוכר הוא כי אין הקב"ה מנסה אדם, אלא אם כן מעניק לו תחילה את הכחות לכך. וגם בעת מפלה וכשולן זוכר הוא כי כשם שההצלחה היא מאת ה' ולא ממנו, כך גם הפשולו הוא מאת ה' יתברך, ולא מחסרון אישי שלו.

מתוך 'פרדס רימונים'

"יהי ידיו אמונה"

אדם שגונב וגוזל ונוהג לא בישר מוכיח על עצמו שאין בו אמונה. הוא חושב כאלו ה' לא יכול לתת לו בדרך אחרת.

אדם שיש בו אמונה יודע מה שנגזר על ידי ה' שיגיע אליו, יגיע אליו בכל מקרה.

הגזל והרמאות לא יוסיפו לאדם אף שקל אחד ולא זו בלבד אלא שהם גורמים לאדם לאבד גם את הממון האחר שלו שלא השיג ברמאות. כל זאת משום שה' מנהיג את העולם וה' שונא גזל.

מתוך 'נתיבי אור'